

Υπήρχε ένας χωρικός, γύρω στα 1930, πού ήταν και ψάλτης στο χωριό Καρλίκοβα. Αυτός λοιπόν πήγαινε κάθε πρωί στην Εκκλησία και το βράδυ στον Εσπερινό, μαζί με τον παπά. Άφηνε όποια δουλειά είχε είτε στα χωράφια είτε άλλου και πήγαινε. Φιλόξενος, ελεήμων και συμπονετικός. Όποιος χωρικός αρρώσταινε, πήγαινε αυτός να οργώσει το χωράφι του, να σπείρει, να θερίσει, να του μαζέψει ξύλα. Το όνομα του ήταν Νικόλας.

Αυτός λοιπόν, ένα βράδυ, όπως έκανε προσευχή, βλέπει ξαφνικά να ανοίγουν τα ουράνια, να κατεβαίνουν Άγγελοι και να του βάζουν ένα στεφάνι στο κεφάλι! Βέβαια ό άνθρωπος είχε γαλήνη, ειρήνη, χαρά, ευτυχία μέσα του... αλλά είχε και απορία: τι να ήταν αυτό;

-Τέλος πάντων, ας το ξεχάσω, είπε. Ας πω ότι ήταν όνειρο.

Την άλλη νύχτα πάλι το ίδιο «όνειρο». Τρέχει λοιπόν την άλλη ήμερα στον παπά.

-Παπά-Μιχάλη, του λέει, το και το.

-Τίνα σου πω; είπε ο παπά-Μιχάλης. Ίσως είναι του Θεού, ίσως είναι και του διαβόλου. Πρόσεξε, γιατί αυτός μπορεί να σε κοροϊδέψει, να σε ρεζιλέψει και να σε κάνη «ρεντίκουλο» στον κόσμο. Ξέχασε το καλύτερα. Πήγαινε σπίτι σου και

ασχολήσου με τίποτα άλλο.

Είπε μέσα του όμως ο παπάς: «Μήπως και από το πολύ το ψάλσιμο και το πολύ το διάβασμα, πού κάνει ο μπάρμπα-Νικόλας, του σάλεψε το μυαλό;»

Δεν πέρασαν μερικές ημέρες, αρρωσταίνει ο Νικόλας και το πρώτο πράγμα πού ζήτησε ήταν να εξομολογηθεί στον παπά-Μιχάλη και να κοινωνήσει των άχραντων Μυστηρίων.

Μέχρι δε την τελευταία του στιγμή έδινε τις καλές του χριστιανικές και πατρικές συμβουλές, πού ήταν γεμάτες από αγάπη και θεία ευλογία.

Όταν πέθανε, όλο το χωριό βρέθηκε στην κηδεία του, γιατί ήξεραν την καλοσύνη του και γιατί πληροφορήθηκαν τις κρυφές του ελεημοσύνες και σχεδόν όλες τις κρυφές του εργασίες, και τον έθαψαν με πολλή συγκίνηση, μακαρίζοντας την άγια του ζωή, παρά τις επιφυλάξεις του παπά-Μιχάλη.

Ύστερα από δύο χρόνια πέθανε ο πατέρας του παπά-Μιχάλη. Ο ιερέυς με δύο συγγενείς μετέβησαν στο νεκροταφείο του χωριού και άρχισαν να σκάβουν ένα λάκκο δίπλα από τον τάφο του μπάρμπα-Νικόλα. Όσο έσκαβαν και κατέβαιναν προς τα κάτω, από το πλάι και από την μεριά του τάφου του μπάρμπα-Νικόλα, άρχισε να βγαίνει μια παράξενη ευωδία, πολύ γλυκεία! Σαν να υπήρχαν χιλιάδες λουλούδια με έντονη μυρωδιά. Μυρίπινοα, ουράνια άνθη. Τόση άρρητη ευωδία έβγαινε από κει μέσα!

Συγκλονίσθηκε ο παπά-Μιχάλης και είπε φωναχτά:

-Τον αδίκησα τον άνθρωπο. Αυτός πράγματι ήταν άγιος!...σάν τούς Αγίους πού προσκυνάμε στην Εκκλησία. Και φεύγοντας για το σπίτι του το διέδωσε παντού.

Άρχισαν αμέσως να καταφθάνουν οι χωρικοί, άνδρες και γυναίκες, μικροί και μεγάλοι, οι περισσότεροι όμως από περιέργεια, για να δουν τί το παράξενο συμβαίνει.

Όταν όμως έφθαναν στον τάφο, θαύμαζαν έκπληκτοι την πρωτοφανή ευωδία πού έξήρχετο τόσο άφθονη από τον τάφο του μπάρμπα-Νικόλα και δεν χόρταιναν νάτην απολαμβάνουν, δοξάζοντας τον Θεό «του διδόναι τοιαύτα τοις ανθρώποις».

ΒΙΒΛΙΟΓ. ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ.

ΠΑΤΗΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πηγές: agioritis.pblogs.gr- hristospanagia.gr